

Keslová, Tereza

## Generace 20. let

In: Keslová, Tereza. *Řecká poezie 20. let 20. století*. 1. vyd. Brno: Masarykova univerzita, 2013, pp. 5-7

ISBN 978-80-210-6435-5; ISBN 978-80-210-6438-6 (online : Mobipocket)

Stable URL (handle): <https://hdl.handle.net/11222.digilib/128699>

Access Date: 18. 10. 2025

Version: 20220831

Terms of use: Digital Library of the Faculty of Arts, Masaryk University provides access to digitized documents strictly for personal use, unless otherwise specified.

# Generace 20. let

Δέν εἶναι πιά τραγούδι αὐτό, δέν εἶναι ἀχός  
 ἀνθρώπινος. Ἀκούγεται νά φτάνει  
 σάν τελευταία κραυγή, στά βάθη τῆς νυχτός,  
 κάποιου πῶχει πεθάνει.

Κριτική, Κ. Karyotakis<sup>2</sup>

Básníci, jejichž literární činnost se datuje zhruba do období prvních tří desetiletí 20. století (tzv. *ποιητές του Μεσοπολέμου*)<sup>3</sup>, byli na řeckou literární scénu uvedeni roku 1912 básnickou sbírkou *Spleen* Kostase Uranise. Její název, odvozen od stejnojmenné básně jednoho z představitelů francouzských *prokletých básníků* Charlese Baudelaira, již sám o sobě naznačil, jakým směrem se tato generace autorů vydá.<sup>4</sup>

Nedá se ovšem hovořit o nějaké konkrétní básnické škole (absence programu či manifestu), spíše o vytvoření jakéhosi obecného klimatu, v němž se posléze prosazují jednotlivé básnické osobnosti.

Témata jejich básní, odlišná od starší generace básníků<sup>5</sup>, jež se objevila po K. Palamasovi, byla z velké části zformována vlivem historických událostí, politické situace a společenských podmínek té doby.

Narození na přelomu 19. a 20. století, prožili tito básníci svůj život v období plném neklidu, občanských nepokojů a válek, jež vyvrcholilo Maloasijskou katastrofou – zhroucením Velké myšlenky, k jejímuž uskutečnění se upínaly celé generace občanů novodobého řeckého státu.<sup>6</sup> Reakcí autorů generace 20. let bylo opuštění jakýchkoliv vlasteneckých ideálů či společenské angažovanosti a značné zúžení vnitřního světa,

2 Karyotakis, K.: *Τα ποιήματα (1913–1928)*. Ed. Savvidis, J. P. Athina: Nefeli, 1992, s. 127.

3 Hlavními představiteli této generace byli K. Karyotakis (1896–1928), K. Uranis (1890–1953), N. Lapathiotis (1888–1944), M. Papanikolaou (1900–1943), M. Polyduri (1902–1930), K. Paraschos (1894–1964), R. Filyras (1888–1942). Více např. Kolektiv autorů: *Λεξικό νεοελληνικής λογοτεχνίας. Πρόσωπα. Έργα. Ρεύματα. Όροι*. Athina: Ekdosis Pataki, 2008.

4 Vitti, M.: *Ιστορία της νεοελληνικής λογοτεχνίας*. Athina: Ekdosis Odysseas, 1994, s. 358

5 Více o vývoji novořecké poezie na přelomu 19. a 20. století např.: Beaton, R.: *Εισαγωγή στη νεότερη ελληνική λογοτεχνία*. Athina: Nefeli, 1996, s. 102–103, 120–137, 152–173; Vitti, 1994, s. 281–290, 307–320, 331–366.

6 Více o dějinách Řecka na počátku 20. století např.: Vurnas, T.: *Ιστορία της σύγχρονης Ελλάδας, β' τόμος: Από την έλευση του Βενιζέλου στην Ελλάδα (1909) ως την έκρηξη του Ελληνοϊταλικού πολέμου (1940)*. Athina: Ekdosis Pataki, 1998; Hradečný, P. a kolektiv: *Dějiny Řecka*. Praha: Nakladatelství Lidové noviny, 1998, s. 335–338, 365–416.

naprosté obrácení se do nitra.<sup>7</sup> Ačkoli se básníci této generace aktivně účastnili městského života (většina jich žila v Athénách) a příroda se v jejich poezii objevuje převážně jako rušivý element, byli vinou svého neortodoxního stylu života i svým vlastním přičiněním ze společnosti vyloučeni.<sup>8</sup>

Odmítli předchozími generacemi literátů přijímanou představu básníka jako proroka, jenž má své stěžejní, pevné místo ve společnosti, od níž se odvrací a uzavírají se do svého vnitřního světa, v němž mají místo pouze jejich vlastní prožitky.<sup>9</sup> Hledali únik v minulosti, protože jejich vlastní přítomnost byla trýznivá a budoucnost pro ně neexistovala. Útěchou se jim stává také cestování, dobrodružství, chvilkové a náhodné milostné vztahy, návykové látky a samozřejmě umění.

Jejich básně jsou proto plné bolesti, melancholie a zničujícího pocitu marnosti vlastního žití; snaha dosáhnout absolutního naplnění a uspokojení je vedla k honbě za nespelnitelnými sny, rozpor mezi iluzemi a realitou na ně doléhal tím intenzivněji, čím víc se jejich mládí vzdalovalo.

Neschopni vymanit se z této beznaděje, na níž reagovali někdy s lítostí, jindy s trpkou ironií, ale vždy s jakousi téměř fatální odevzdaností, stupňovali své osobní drama, až nakonec – po dosažení samého dna existence – zůstává básníkům generace 20. let již jen jediná jistota – poezie.

### Hlavními rysy této poezie jsou:

- a) pesimismus, melancholie, nostalgie
- b) pesimistický a odmítavý postoj vůči realitě
- c) introverze
- d) hledání východiska ve snění, neustálá touha po úniku, obrat do vlastní minulosti
- e) absence ideálů – neexistuje víra ve vznešené myšlenky
- f) odmítání života až ve formě vzývání smrti
- g) útlocitnost až přecitlivělost
- h) smysl pro estetično
- i) obrat ke smyslovému vnímání
- j) ironie (zejména u K. Karyotakise)

7 Sterjopoulos, K.: *Η ποίηση και το πνεύμα μιας εποχής. Ο Τέλλος Άγρας και το πνεύμα της παρακμής*. Athina: Ekdosis Vakou V. Kontu, 1967, s. 11–12.

8 Filokypru, E.: „The greek post-symbolist poet's place in society“. *Modern Greek Studies Yearbook*, 8, 1992, s. 231–240.

9 Ibid. 231.

Přijímali vlivy evropských literárních směrů, zejména francouzského symbolismu a jeho hlavních představitelů, tzv. prokletých básníků. Zatímco Palamas a další příslušníci starší generace čerpali inspiraci z díla Victora Huga apod., tito autoři se obraceli k Ch. Baudelairovi nebo P. Verlainovi. I to je odlišovalo od předchozích generací, protože ačkoli se Palamas a jeho současníci snažili přijímat nové evropské umělecké směry a do jisté míry (zejména právě u Palamase) se jim to dařilo, hlavním těžištěm jejich inspirace byl řecký způsob života, řecká literární tradice.

Dalšími literárními směry, jejichž vliv se v tvorbě těchto básníků projevuje, jsou estetismus O. Wilda a W. Patera a romantismus, jenž se svou civilní podobou a něžnými tóny podstatně lišil od patetického romantismu Athénské romantické školy poloviny 19. století, ačkoli do něj pronikaly „temné“ prvky v podobě vyhledávání slastí a uměle vytvořených požitků.<sup>10</sup>

Po formální stránce svých básní se básníci generace 20. let nedokázali plně vymanit z tradičních básnických schémat, ačkoli se snažili o jejich narušování a oživování (básnické přesahy, neobvyklá syntax, střídání strofických forem – např. experimenty na poli sonetu).

Jejich přínos nespočívá v kvalitě díla, jež byla v mnoha případech pouze průměrná. Nová byla témata, s nimiž do literatury vstoupili. Ještě nikdy předtím nebyla řecká poezie tak melancholická, depresivní, do sebe zahleděná.

Kromě nové tematiky přináší tato generace do literatury ještě něco jiného – upřímnost životního prožitku. Všichni její představitelé ztotožnili svůj život s uměním. Hnali se za vzrušením a zanícením ve snaze dosáhnout co nejintenzivnějšího prožitku, ve snaze cítit život, vymanit se z beznaděje, již pro ně představovala přítomnost. Řada z nich spáchala sebevraždu, byla závislá na drogách či měla vážné psychické potíže. Ačkoli se soustředili pouze na svou vlastní osobní zkušenost, na vlastní peripetie, podařilo se jim, aniž by se o to snažili, vytvořit obecnou hypotézu člověka.

---

<sup>10</sup> Sterjopoulos, 1967, s. 19–20.